

העם

חשבון של חנות מכולת

השבוע דפקה ההיסטוריה על דלת משרד החוץ הישראלי. אולם השוער חשב בסעות שזו קבצנית עוברת אורה.

יות נגד שעול, תרופות בהמה, משמיד-חיד קים ומתקוני קוסמטיקה. אולם האחים, והמשקיעים האמריקאים, לא הסתפקו בכך. בסרם הונח היסוד לבניין העל-קרקעי, סוויס בניין תת-קרקעי. כי מערכת החימום, הקיטור, האדים, המים החמים וה-קרים של יונגה נמצאות מתחת לפני הקרקע,

הטייס אורי ברייאר ובתו דפנה ילד בעל דמיון...

חוסכות בכך מקום יקר-ערך, בו תוקמנה ה-מעבדות החדישות.

יצוא

בחמשה צבעים לזהים

מאות נשים בשמלות ערב וגברים בסמרי קינגים עברו, בתחילת החודש, שלובי זרוע במסדרונות מלון הפאר הלונדוני סבו, שאפו לתוכם תעובת משכרת של ריחות פרחים.

כבכל שנה מילאה החברה הלונדונית ה-גבוהה את אולם הנשפים הגדול בו נערך באז הפרח המסורתית שהנסותיו מוקדשות לשיקום נכים. פיגות האולם היצפו חינם בעשרות זרים, אותם שיגר חנויות הפאר בבירות העולם. הוטסו חניג על-ידי חברות התעופה ועמדו להחסף בכמירה כללית ב-מחירים אגניים.

להצלחה מיוחדת זכה הזר הישראלי ש-נמכר במאה לירות שטרלינג אחר מאבק קשה בין עשרות מעוניינים. זוגות רבים הת-עכבו לידו, העריצו עשרים גדולות זקופות בעלות חמשה צבעים לזהים. סביבו בלט סרט בכחול-לבן שנשא כתובת דפוס: "פר-חיים אופרה, תל-אביב, ישראל."

היתה זו הצלחתו האישית של משה קליין בעל חנות אופרה התל-אביבית. בזוכרו ש-אירופה אינה מגדלת גדולות בעונה זו, ניצל את השפע הקיים בארץ, ברר בקפדנות מבחר ייצוג.

מפיק טובת הנאה ופירסומת אחר היה מנ-הל חברת התעופה אייר צ'ילן שתוכה זה עתה את קחה החדש העובר דרך לוד. הוא זכה במכמת תודה ממארגני הנשף הנלהבים שהשתאו במיוחד למצב המצויין בו נשתמרו הפרחים אחרי טיסת 12 שעות.

טייס

פס הכסף הרביעי

ישראלי ראשון של כל הזמנים יצא השבוע כקברניט מוסמך על מטוס אל-על לרומא. המאורע אוחז אפשר להוסיף לרשימת ההיש-גים "הראשונים מזה אלפיים שנה", לא עורר הד רב. חברת אל-על המעסיקה ארבעה טיי-סים ישראליים בין עשרים הזרים, לא ציינה את המאורע.

אחר חזר אורי ברייאר, שחרחר, מסולסל שיער, בעל מבט נשר, משה-התעופה לוד לדירתו התל-אביבית, מצוייד ברשיון התער-פה הבינלאומי הגבוה ביותר: "רשיון טייס מסחרי ראשון", ערך למשפתחו הצעירה חגי-גה צנועה, לה לא התנגדה אשתו החמודה, המחוסנת מפני הפחד מהאוויר. החגיגה:

תרועת ניצחונם היתה מוצדקת, לאחר שהנ-חילו תבוסה ראשונה למוסד הנישואין ברחוב יבנה, תל-אביב, שכפה את רבניו ואת סכסיו על אלפי זוגות צעירים שלא רצו בהם אך נאלצו להיכנע להם.

אולם השמחה באה טרם זמנה. בהפנות הזוג את תשומת לבם של פקדי המשרד לפסק-הדין ש-השופט המחוזי בנימין כהן, נוצר תקדים חדש: פקיד המשרד טרב למלא את צו החוק, לא היה זה הפקיד כלבד שעמד מאחורי הסרוב. להפדת חוק דרוש יותר מסתם פקיד. לשם כך דרוש מוסד שלם, ה-מכתוב חוקים.

סוף סוף, בעל ואשה. משפט זה, שפק עיני אלפים רבים, שהאמינו עד כה שלרבנות הראשית הכוח העליון להעניק להם מעמד של נישואין, מוטט את הפרסטיגיה של הרבנות וסיכן את פרנסתה במידה רבה כל כך שהכריחה אותה לשחק על הקלף האחר: רון: כל עוד בית-הדין הגבוה לצדק (בית-המשפט העליון) לא אישר את פסק-הדין המחוזי, אפשר היה להמשיך למרר את חיי הנוג.

אולם גם הרבנות הראשית נוכחה תוך ימים ספורים לדעת שהפעם הוכחה מכה ניצחת. שעות ספורות לפני השלח בקשה למתן פסק-דין הצהרתי לבית-המשפט העל-יון בירושלים, הסירה הרבנות את הלחץ מ-משרד המחוז. אביגיל ומיכאל הוכרו, סוף סוף, על-ידי המדינה, כבעל ואשה חוקיים, וכוותיהם האזרחיות אושרו בהסכמת הרב-נות.

היה זה רק תכסיס מחוכם בו נקטה הרב-נות. תוך ימים ספורים בררה את סיכוייה לזכות בבית-הדין המחוזי על-ידי בית-המשפט העליון. בראותה אותם קלושים, הע-דיפה כניעה שקטה על הד ציבורי מחודש, אותו עלול היה לעורר הדיון בבית-המשפט העליון. הרבנות קיללה את היום בו גזרה על הנוג יובל להשאר רווק, בהסתמכה על חקנה דתית האוסרת נישואיו של מאהב לגרושה. היא גם ניסתה להטיל איפול על התבוסה שנחלה. אך ללא הצלחה רבה. המ-אורע חדר לשכבות רבות, עורר תסיסה ב-זוגות רבים שחיו שנים רבות כבעל ואשה בלתי מוכרים על-ידי החוק. ראשוני זוגות אלה התדפקו עתה על דלתות בית-המשפט, תבעו הכרת החוק במעמדם המשפחתי.

הדועה חגיגית ומיוחדת. הנוג ה-ראשון היה משה (מוריס, ובטי פריד. שוב ניסה ד"ר דב בר, שייצג את היועץ המשפטי של המדינה בבית-המשפט, לכפות את עליו-נות הרבנות הראשית כפוסקת יחידה בהלכות נישואין. הפעם עלה הדבר בידו, השופט ה-

רינה לוינסון, טייסת

... הפציץ ערי אויב

מחוזי חובש הכיפה, ד"ר יצחק קיסטר, לפ-ניו הובאו המבקשים, השיב את פניהם ריקם. הנוג פריד, שבתר להינשא, אחר סירוב ה-רבנות, אצל הרב יהודה מאיר הדסאי, הכבש השחור של עדת הרבנים (אשר השיא גם את הנוג יובל), לא הוכר כבעל ואשה.

למחרת פסק-הדין הודרוה הרבנות לשגר-הדועה חגיגית מיוחדת ללשכת המודיעין ה-ממשלתית, תבעה את פירסומה בעיתונות. הכותרת: בית-המשפט המחוזי לא הכיר ב-נישואין על-ידי רב בלתי מוסמך. בין השאר פורסמו בהבלטה דברי הד"ר דב בר: "לפי (המשך בעמוד 10)

דאיית בתולים לבתו דפנה בת 15 החודש. חבר שלא מן המניין. הקפטן היש-ראלי היחיד בין עשרת הזרים באל-על לא התחיל מקפטן. האוויר הוא מקצוע כפוי-טובה, תובע שנים רבות של אימונים, אינו להיפסק תמידית בגלל ליקויים גופניים פעו-רים ובלתי צפויים. לפעמים דרוש גם קצת דמיון. לאורי היה דמיון עשיר עוד בהיותו ילד בן 8. פעם עמד על מרפסת בית הוריו בברלין, ראה מטוס עורך להטוטי אויר ואת עצמו בתא הטייס. למחרת הצטרף אל שכנו שעסק בבניית דאונים, הודיע לאביו שיהיה טייס כשהיה גדול.

עם עלות היטלר לשלטון עלתה משפחת ברייאר לארץ. קלוב הגמל המעופף, אליו הת-כנסו בשנות השלושים כמה עשרות קנאי תעופה לפנה לורנץ בגבול יפו, לא ערך קב-לח פנים נלהבת לאורי הקטן, אך לא מנע את ביקוריו בהרצאות כחבר שלא מן המניין. אך בהגיע הדאון הראשון מפולניה היה אורי היחיד שידע לטייס את הרכבתו שאישרה את חברותו כמועדון.

אחר שארגן, כתלמיד, קורס לתעופה ב-בית-הספר המקצועי מונטפורי, תל-אביב, בו היה הוא המורה, הוציא מבית-הספר כמה עשרות תלמידים המטיסים עתה מטוסים לא מעטים.

בשנת 1937 שמע אורי לראשונה אנשים קוראים לו "טייס" מיד לאחר מכן מונה על-ידי חוגי התעופה שהתאחדו לקלוב הארצי-ראלי לתעופה, כמדריך מרכזי לטייס.

כאשר בשנת 1941 אורגנה תחרות דאייה ארצית ראשונה על הרה-כרמל, השתתפו בה עשרות דואים מכל הארץ. קהל רב שעייף ממתחת צהאר לשמים נאלץ לחכות 9 שעות ו-10 דקות כדי ללחוץ את ידי אורי שהשיג בכך שיא ארצי לדאייה, אותו לא שבר איש עד היום.

אחר חמש שנים ו-1500 שעות על זקטות בחיל התעופה הבריטי בשנות מלחמת הער-לם, הצטרף לחיל האוויר הישראלי, יצא למבצ-עים: טיסה מעל שיירות מזון בדרכן לישו-רים מנותקים, השלכת פצצות על צרי אויב.

בשנת 1950 טיים אורי את שרותו בצה"ל, עבר לאל-על. אחר שנתיים באל-על, בה מוזנח מיעוט ישראלי בתוך רוב אמריקאי ובינ-לאומי, סיכם אורי את האלף החמשי של שעות טיסה, הוסיף פס כסף רביעי לשלושה הרקומים על שרחל מעיל הטייס הכחול.

דת

עדין אין נישואין אזרחיים

אביגיל ומיכאל יובל ניצחו במאבק הגדול בינם לבין הרבנות הראשית (העולם הזה 763), מיהרו למשרד הרישום המחוזי, מצוידים ב-פסק-דין הצהרתי המאשר את נישואיהם.